

LUCAS 24:49-53

46 Hij zei tegen hen: 'Er staat geschreven dat de messias zal lijden en sterven, maar dat hij op de derde dag zal opstaan uit de dood,

47 (47-48) en dat in zijn naam alle volken opgeroepen zullen worden om tot inkeer te komen, opdat hun zonden worden vergeven. Jullie zullen hiervan getuigenis afleggen, te beginnen in Jeruzalem.

48

49 Ik zal ervoor zorgen dat de belofte van mijn Vader aan jullie wordt ingelost. Blijf in de stad tot jullie met kracht uit de hemel zijn bekleed.'

50 Hij nam hen mee de stad uit, tot bij Betanië. Daar hief hij zijn handen op en zegende hen.

51 Terwijl hij hen zegende, ging hij van hen heen en werd opgenomen in de hemel.

52 Ze brachten hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem,

53 waar ze voortdurend in de tempel waren en God loofden.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

De gemoedsgesteldheid van de discipelen bij het afscheid van Jezus is er een van grote vreugde: ze keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem.

Dat is opmerkelijk, want als je van een geliefde afscheid neemt omdat hij gaat emigreren, word je er niet direct blij van.

'Partir, c'est mourrir', zeggen de Fransen, afscheid nemen is sterven.

U heeft vast wel eens zo'n kaart met een zwart of grijs randje gekregen: met groot verdriet delen wij u mede dat we afscheid hebben moeten nemen van....

Maar als de leerlingen van Jezus een kaart hadden gestuurd dan zouden ze hebben geschreven: 'Met grote vreugde delen wij u mede dat is heengegaan onze zeer gewaardeerde en innig geliefde Heer en Heiland Jezus Christus'

Geen groot verdriet, maar grote vreugde.

De gemoedsgesteldheid van "grote vreugde" wordt twee maal genoemd in het evangelie van Lucas: één maal aan het begin bij Jezus' geboorte, waar de engel tot de herders zegt: "zie ik verkondig u grote vreugde" en nog eenmaal hier aan het eind.

Het evangelie lijkt als een schilderij omgeven door een lijst waarop de woorden prijken "grote vreugde".

Alsof er wordt gezegd: van het begin tot het eind is het evangelie "grote vreugde".

En wordt aan het begin de vreugde alleen nog maar "verkondigd" door de engelen-, aan het einde is er sprake van een "beleving" ervan door de mensen.

Tussen dat begin en dat einde is er dan ook veel gebeurd: het leven, lijden, sterven en opstaan van Jezus Christus maakt dat de grote vreugde bestemd vòòr mensen is geworden tot een vreugde van mensen.

Je mag hier op aarde leven in grote vreugde.

En dat moet je niet opvatten als een goedkope vreugde, die zich afspeelt los van deze wereld.

Christelijk geloof is geen "halleluja" roepen op een eiland in een oceaan van verschrikkingen.

Opvallend is namelijk dat de discipelen opmerkelijk genoeg terugkeerden 'naar Jeruzalem' in grote vreugde.

Die terugkeer naar Jeruzalem was niet vanzelfsprekend.

Want Jeruzalem was de plaats waar Jezus gekruisigd was en waar ze herinnerd werden

aan hun eigen verraad en ze ook werden bedreigd.

Het was de stad van de traumata.

Het lag dus eerder voor de hand dat de discipelen de stad met al die herinneringen trachtten te ontwijken.

Dingen die je moeilijk vindt, pijn doen, angst oproepen, probeer je in de regel te vermijden.

Ik hoorde eens van een oud-Indië-strijder, die lange tijd een land als Indonesië uit zijn gedachten heeft trachten te bannen: het was een verleden vol pijnlijke trauma's.

Toch vatte hij een eens de moed om terug te keren en hij bezocht zelfs de familie van de door hem omgebrachte mensen.

Dat moet je durven. Durft u terug te gaan naar mensen en pijnplekken in uw leven?

Eigenlijk deden de discipelen zoiets: ze keerden terug naar de bloedstad Jeruzalem, naar het oord der verschrikking, de plek van wonden en zonden, van geweld en haat, ze werden herinnerd aan verloochening en verraad.

En toch gingen ze daar naar toe in "grote vreugde". Hoe kun je dat nu voor elkaar krijgen?

Ik denk aan wat ik een paar jaar geleden zelf in het Jeruzalem van vandaag zag, 10 meter buiten ons hotel: een monument van een stuk bus, een schoen, kaarsjes. Twee weken tevoren was lijn 18 opgeblazen 18 doden.

Wat zouden de nabestaanden ervaren op die plek ... grote vreugde?

Ik heb eens een zendingspredikant gehoord, werkzaam in Rwanda.

In 1994 werden daar in 40 dagen tijd 1 ½ miljoen mensen brutaal vermoord.

Nog steeds wordt dat herdacht, worden mensen opgegraven en herbegraven en iemand die dat net had meegemaakt zei tegen hem: ik voel de haat dan opstijgen.

Terug gaan naar de pijnplek, de trauma's van je eigen Jeruzalem, je eigen leven, is heel moeilijk, als het gaat om misbruik, bedrog, oorlog

Er wordt altijd gezegd, dat je nooit in je eentje moet terugkeren naar je pijnplekken, maar altijd met een deskundige.

De discipelen hadden Jezus.

Dr. Karel Kraan die in Rotterdam veel pastoraat deed aan mensen met traumatische ervaringen schrijft in een van zijn boeken 'genezing der herinneringen', dat het niet voor niets is dat Jezus vlak voor zijn afscheid de discipelen meeneemt langs alle plaatsen van zijn lijden.

Hij moet een wandeling hebben gemaakt door de straten van Jeruzalem: door de via Dolorosa, via het Kidrondal en Gethsemane de Olijfberg op tot bij Bethanie, het dorpje ten oosten van de Olijfberg.

Hij ging dus langs alle pijnplekken van lijden, verraad, verloochening, veroordeling.

Voor de discipelen moet dat een ervaring zijn van oude wonden die worden open gehaald, want in de straten van Jeruzalem zal het 'kruisig Hem, kruisig Hem' hebben geklonken en bij Gethsemane zullen ze beschaamd het hoofd hebben gebogen, want daar lieten ze hem in de steek... de Olijfberg was nog bijna nat van Jezus' tranen en bij Bethanie begon Jezus intocht op een ezel...diepe trauma's zullen zijn aangeraakt.

Wat doe je dan met al die trauma's? Wat doet u ermee...

Wel, je kan die verdringen (maar dat lukt niet lang) je kan proberen dat in je eentje uit te vechten (maar pas op, dan kan je in een hel terecht komen).

Het mooiste is als je iemand hebt die je daarin kent, toespreekt, helende gebaren maakt, goede woorden spreekt.

En Jezus maakte daarbij dat bijzondere gebaar: "Hij hief zijn handen op en zegende hen".

Zegenen, betekent letterlijk in het Grieks zegenen het 'goede spreken'

Jezus gaf de getraumatiseerde leerlingen zijn zegen als balsem op de wonden. En het gebaar dat Jezus maakte was hetzelfde wat later de Joodse professor Presser maakte toen hij bezig was met het schrijven van zijn boek 'Ondergang' en daarvoor veel oorlogsslachtoffers interviewde waardoor een heel mijnenveld aan herinneringen weer werd open gehaald.

Tijdens en na afloop van zo'n gesprek zei hij vaak niets, maar stond op en maakte het priesterlijke gebaar van de zegen.

Zoals je een huilend kind ook alleen maar troost door het op schoot te nemen.

Soms maak ik het zelf ook mee dat woorden tekortschieten.

Want wat moet je zeggen als het alleen zijn niet te dragen is...als de ziekte slopend is. Hoe kostbaar is dan een zegen. Jezus zegende ook zijn leerlingen.

En het is goed te beseffen dat Hij dat deed met Zijn doorboorde handen, d.w.z. Hij is Zelf door alle nood heengegaan.

Die zegen is genezend voor al die oude zielenwonden, oude angsten en pijnlijke herinneringen.

Sterker, er komt grote vreugde in een mensenleven vanwege het gekend zijn door Hem die alles draagt: alle haat en alle schuld.

En zoals de discipelen gezegend terug gingen naar de bloedstad Jeruzalem zo gaan u en ik terug naar ons Jeruzalem... de plek waar wij leven en werken.

Wat daar dan onze bestemming is? We komen op een laatste aandachtspunt.

Er staat: en zij waren voortdurend in de tempel en loofden God, letterlijk: ze zegenden God.

Ik roep nog even de kaart in herinnering die de leerlingen hadden kunnen schrijven: Met grote vreugde delen wij u mede dat van ons is heengegaan onze geliefde Heer en Heiland.

Er onder had kunnen staan: Wij nodigen u van harte uit voor een lofprijzingsdienst in de tempel.

Is het loven van God onze bestemming?

Jazeker: je kan zeggen dat een mens geschapen is -zo zei Calvijn het al- voor de ere Gods, de lof op God.

Maar die lof uit je natuurlijk niet alleen in de tempel, de kerk

Het is wel noodzakelijk en goed op gezette tijden bij elkaar te komen en daar in ons lied en ons gebed onze lof op God aan te heffen.

Maar een kerkdienst, een tempeldienst is niet meer dan schaften tussen het werk, broodnodig weliswaar, maar niet meer dan voorbereidend op je werk, je eigenlijk opdracht.

Want het gaat uiteindelijk om de liturgie van het dagelijkse leven: de ere Gods die zich vertaalt in de liefde tot de naaste, de zorg om de schepping.

Maarten Luther zei ook dat het liturgische gewaad van een christen niet de toga is, maar het werkpak, de overall.

Het loven van God: het gebeurt in de tempel, de kerk en daarbuiten

En de lof op God als de hoogste bestemming van de mens geneest van de kwaal dat alles om jou zelf draait en alles van jou af hangt.

Als ik God loof dan geef ik daarmee te kennen dat ik niet al mijn kaarten hoeft te zetten op dit leven en moet ik mij niet in alle zorgen vastbijten, in alle verdriet koesteren.

Maak straks een prachtige wandeling langs het strand of door de slikken en snuif de lucht op, zie de kleuren, hoor de geluiden en weet waartoe je bestemd bent: de ere Gods. Niets loopt uit de hand want Hij heeft alles in de hand.

Een oud spreekwoord zegt: 'de wereld is als een brug, ga er overheen en geniet er van, maar bouw je huis niet op die brug'.

Niemand bouwt een huis, een blijvende woning op een brug, want het doel van een brug is mensen naar de overkant brengen.

Daarom: een mens, bestemd voor de ere Gods, de lof op God, verwijst naar een wereld die komt (de overkant), naar een Heer die komt om alles recht te zetten, om trauma's te genezen, tranen van de ogen te wissen.

Dat geeft hier en nu ook wat ontspanning en stelt je in staat wat te relativieren, je minder zorgen te maken, je minder vast te bijten in moeiten, je minder te vestigen.

Het geeft je de hoop en het geloof dat alles in het leven eens bij God terecht zal komen.

Het leven is als een brug: ga er over heen en geniet ervan, maar bouw je huis er niet op. Met dat uitzicht gaan wij in grote vreugde terug naar onze Jeruzalem om onze taak op te vatten, onder de zegen van Jezus, om God te zegenen, Hem te loven te prijzen en te verwijzen naar Zijn wereld die komt. Amen